La întrecere cu expresul de Nissa

№ 5

de

OTTO EICKE

EDITURA »EXCENTRIC-CLUB«

PREFAŢA.

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul »Excentric-Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi ajungă ţinta, deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

In afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuieze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S'a pus însă condiţiunea ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy, energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiunile, primind apoi dela mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvirea primei însărcinări i se înmâna o altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

— — — — — — — — — — —

S'au succedat apoi alte însărcinări. Iat-o pe cea de o noua:

»In ziua de 13 a acestei luni, Percy Stuart se va pune la întrecere într'un automobil, cu expresul de pe linia Paris—Nissa, trebuind să fie învingătorul cursei«.

I. LA START.

În ziua de treisprezece August, pe la orele 4 după amiază, o mulţime enormă se adunase la gara din Paris, de unde era plecarea trenurilor spre sud.

Mulţimea era viu agitată.

Din când în când, privirile ei se îndreptau nerăbdătoare spre strada, care ducea direct la gară.

Unul din mulţime, uitându-se la ceas, şopti unui altuia:

— »Trebuie să sosească imediat! La ora patru şi şapte minute e plecarea expresului de Nissa!«

Cel cu care vorbise, voind să arate că e în curent cu întreaga chestiune, răspunse:

— »Mai sunt opt minute până la patru. Străinul mai are timp încă un sfert de ceas, dacă vrea să fie punctual la start.

O d-nă elegant îmbrăcată, ascunzându-şi nerăbdarea, se adresă însoţitorului ei:

»Ce nebunie, să se ia la întrecere cu expresul de Nissa! Cu avionul aş mai înţelege; dar într'un automobil...«

Lângă ea se găsea un tânăr filfison. Dându-şi aerul unui bărbat care ştie totul şi învârtindu-şi bastonul între degete, spuse:

»Nu e un lucru atât de mare. Expresul parcurge dinstanţa dintre Paris şi Nissa în 19 ore şi jumătate. Cu un automobil, bun se poate parcurge această distanţă în acelaş timp!«

La aceste cuvinte, un burghez gros şi chel, se amestecă în vorbă.

»Grozav te mai pricepi!« murmură el. »Nu se poate compara automobilul cu trenul. Expresul are linia liberă, pe când automobilului i se pot întâmpla multe în drum! In afară de aceasta, automobilul va trebui să se alimenteze de câteva ori cu benzină. Pariez pe orice sumă, că nu va câştiga cursa!«

Deodată, valurile mulţimii începură să se agite:

»Vine! Vine!«

Oamenii se înghesuiau unii în alţii. Fiecare ţinea să vadă pe cel care avea cutezanţa să întreprindă o cursă de întrecere cu expresul de Nissa.

Dintr'o stradă lăturalnică îşi făcu apariţia un automobil, îndreptându-se spre multime.

Era o maşină de curse de cea mai nouă construcţie.

Automobilul purta culorile »Excentric-Clubului«. Era vopsit în verde, roşu şi albastru. Un amestec bizar de culori.

Maşina mai avea şi un fanion, purtând tot culorile clubului.

Două persoane ocupau singurele locuri din automobil.

Unul din ei era Gramont, directorul fabricei de automobile Dion-Bouton, un expert în sportul automobilismului. Fabrica precum și directorul ei se bucurau de un renume mondial.

»Celalt! Acela e străinul!« exclamă doamna, care vorbise mai înainte.

Ea arătă cu umbreluța de soare spre tânărul dela volan.

Era un tânăr vioiu și elegant. Fața lui reflecta energie și inteligență. Ochii îi străluceau. Era tipul caracteristic al sportsmanului.

Acest tânăr era Percy Stuart.

Mulțimea îl primi cu ovații. El răspunse călduros, scoțându-și încet cascheta de automobilist.

Percy zâmbi.

Era foarte curios să știe cum de se răspândise atât de fulgerător știrea că a fost însărcinat cu a noua misiune de către clubul »Excentric«. Cum de aflase mulțimea că va întreprinde o cursă de întrecere cu expresul de Nissa?

Percy nu citise încă ziarele de dimineață, în care apăruse știrea despre pariul său, pe o sumă enormă, că va întrece expresul de Nissa. Mai mult: ziarele anunțaseră că vor reveni cu amănunte asupra acestui pariu.

O astfel de știre era suficientă să ațâțe curiositatea populației din Paris. Mulțimea se adunase în grupuri imense la start, spre a asista la plecarea lui Percy.

Directorul fabricei Bouton, observând nedumerirea lui Percy Stuart, îi povesti cele apărute în ziare.

Percy tresări.

— »Cine să fi dat aceasta ştire ziarelor?« întrebă el. »Stabilisem doar ca să se păstreze secretul, atât din partea clubului cât şi din partea mea«.

Directorul ridică din umeri:

— »Dela mine n'a auzit nimeni. Cred însă că indiscreţia a făcut-o vre'unul din prietenii sau admiratori d-tale«.

Percy Stuart rămase câteva clipe gânditor, spunând apoi:

— »Eu cred tocmai contrariul. Cel care a furnizat ştirea ziarelor este un duşman al meu, care ar dori din toată inima să pierd cursa«.

Directorul tăcu. Percy Stuart îşi reluă atitudinea vioaie de înainte.

— »A dat greş duşmanul meu!« spuse el. »Sunt sigur că voiu ajunge la destinaţie, aşa cum mi-am propus«.

Directorul făcu un gest afirmativ. Apoi îl întrebă:

— »Ai terminat cu pregătirile? Firma noastră şi-a făcut datoria, livrându-ţi un automobil excelent. Maşina are o sută de cai putere. Te asigur că, cu acest automobil, vei înfrunta toate greutăţile!«

— »Ştiu că mă pot bizui pe maşină«, răspunse Percy Stuart. »Dar şi mai multă încredere am în ochii, urechile şi nervii mei!«

— »Ţi-ai fixat drumul pe care-l vei urma?« întrebă directorul.

— »Sigur! Imediat ce părăsesc Parisul, mă voiu ţine de malul stâng al Senei, până ce voiu ajunge la canalul din Burgundia«.

— »Scuză-mă!« întrerupse directorul. »Dar până acolo, trebuie să treci și prin Yonne«.

— »Știu și asta. Sper însă că nu voiu pierde mult timp«.

Directorul mormăi ceva neînțeles. Apoi făcu o nouă propunere:

»Te-aș sfătui să te aprovizionezi cu benzină la Dijon«.

— »Ai dreptate. De acolo, mă voiu îndrepta spre sud, la Rhone; apoi prin Chalon și Lyon, unde probabil că voiu avea nevoie să-mi complectez din nou provizia de benzină. Voiu continua apoi drumul spre Avignon«.

— »Și de acolo, pleci prin Marsilia?«

— »Nu! Voiu porni spre est. Urmez linia cea mai scurtă dela Cannes spre Nissa. Fă și d-ta socoteală: expresul de Nissa pleacă din Paris la ora 4 și 7 minute. Mâine după amiază, la ora unu și treizeci și șapte, are sosirea la Nissa. Or, eu sper să ajung cu cel puțin o oră înaintea expresului«.

Intre timp, automobilul ajunsese la întrarea din gară.

Apărură șase domni, elegant îmbrăcați. Ei se îndreptară spre mașină, salutând politicos pe tânărul american.

Unul din ei se adresă lui Percy Stuart:

— »Noi suntem membrii »Excentric-Clubului«. Am primit însărcinarea să controlăm plecarea dvs. dela start. In primul rând, permite-ți-ne să vă urăm succes!«

Percy Stuart zâmbi:

— »Mă măguleşte interesul dvs. şi vă promit că voiu duce la bun capăt şi această însărcinare, ca şi pe celelalte cu care aţi binevoit să mă onoraţi!«

Dar în gândul lui, îşi spuse: »Ştiu eu prea bine că aţi dori să-mi rup gâtul, sau cel puţin să am o pană la motor, care să mă împiedice de a câştiga cursa. Nu vă prea surâde un al 198-lea membru în clubul vostru!«

Se făcuse ora patru.

Percy Stuart şi directorul fabricilor Bouton se dădură jos din maşină, controlând-o din nou.

— »Totul e în cea mai perfectă regulă!« spuse directorul.

Percy Stuart îşi îmbrăcă impermiabilul.

»Trebuie să mă pregătesc. Cursa începe imediat«.

Punând mâna în buzunar, se încredinţă că are asupra sa revolverul cu şase gloanţe, busola, o sticluţă cu vin şi pachetul cu pansamente.

In sfârşit, se urcă în maşină, uitându-se la ceas.

Directorul Gramont i-o luă înainte:

— »Mai sunt trei minute!«

— »Mersi!«

Percy Stuart puse mâna pe volan.

In acelaş moment, se auzi în gară un şuerat lung.

Conducătorul delegaţiei »Excentric-Clubului« se îndreptă spre Percy Stuart, spunându-i:

— »Incă un minut!«

Şi, ca la o inspiraţie comună, cei şase îşi scoaseră cu toţii ceasornicele.

Toate erau exacte. Fuseseră aranjate după ora meridianului din Cambridge.

— »Incă treizeci de secunde!« spuse Gramont, strângând din nou mâna lui Percy Stuart. »Drum bun! Și încăodată, succes!«

— »Incă douăzeci de secunde!« rosti unul din membrii »Excentric-Clubului«.

Percy Stuart se uită la ceas, zâmbind ironic:

— »Greșiți, domnilor! Mai sunt numai zece secunde. Indreptați-vă ceasurile, întrucât nu merg exact. Am vrut să vă dau mica lecție, că membrii »Excentric-Clubului« trebuie să fie foarte precauți în astfel de împrejurări. Azi dimineață, am trimis la hotel un hoț de buzunare, angajat în acest scop de mine, care v'a dat ceasornicele înapoi cu câte zece secunde. Am onoare să vă salut, domnii mei!«

Percy Stuart dădu drumul motorului.

Mașina se mișcă din loc.

Locomotiva șueră pentru a doua oară, punând trenul în mișcare.

Percy Stuart sbură cu automobilul său.

Zece minute mai târziu, mașina ieșise din Paris, gonind dealungul Senei.

Expresul de Nissa mergea cu o viteză de 87 kilometri pe oră.

Cursa începuse.

II. SÂRMA PERICULOASĂ.

Percy Stuart se simți bine dispus în mașina sa, care străbătea cu mare viteză frumoasele câmpii.

Nervii îi erau încordați. Avea un singur gând: să ajungă la destinație!

Privea cu atenţiune şoseaua. In această cursă, trebuia să înlăture din timp orice piedică.

Sena părea o panglică argintie. Valurile ei se legănau încet.

Ziua era foarte frumoasă. Soarele strălucea pe cer. In cursul dimineţii, aerul fusese cam înăbuşitor, dar spre amiază căldura încetă.

Percy Stuart avea un timp foarte prielnic.

Automobilul său străbătea în goană orăşelele şi satele. Oamenii se fereau din calea lui, fugind de pe şosea.

Percy Stuart auzea din când în când cum ţăranii vociferau în urma lui. El însă nu se sinchisea, căci trebuia să-şi ducă la bun capăt misiunea.

Fu însă foarte atent ca să nu se întâmple vre'un accident.

Nu putea să existe şofer mai îndemănatec decât acest tânăr sportsman, atât de stăpân pe volan.

Percy era foarte mulţumit.

»E o adevărată minune maşina aceasta!« se gândi el.

Se convinse că uzinele Dion-Bouton îl serviseră cinstit.

Gramont fusese doar un bun prieten al său. Percy avea toată încrederea în el.

Din nou, se ivi un sat.

Spre necazul lui, Percy Stuart observă că aci îl aştepta o piedică.

In mijlocul şoselei, se postase un om cu capul gol şi îmbrăcat în zdrenţe. Nu se mişca din loc şi se părea că nici n'aude apropierea automobilului.

Percy Stuart dădu semnalele de claxon, dar în zădar.

Bănui că are de a face cu un surd sau cu un nebun, dacă nu cumva era vorba de unul care avea de gând să se sinucidă, aruncându-se în fața mașinei.

Percy micșoră puțin viteza mașinei. Reuși în modul acesta să ocolească pe necunoscut.

Dar acesta tresări la apropierea mașinei, făcând o săritură în lături, spre a se pune la adăpost. In acelaș timp însă, aruncă un ghemoltoc de hârtie în mașină.

Percy Stuart nu dădu nici o atențiune acestui lucru.

Puse din nou mașina în viteză, părăsind imediat satul, în care avusese curioasa aventură.

Abia apoi, reflectă asupra celor întâmplate.

Aventura aceasta îi dădu de gândit. Nu putea fi vorba de fapta unui nebun.

Ridică ghemoltocul de hârtie. Inăuntru se găsea un bilet.

Ținând mâna dreaptă pe volan, încercă cu mâna stângă să desfacă biletul. Reuși, dar cu mare greutate.

Apoi, citi:

Sir!

Păziți-vă! Ascultați-mi sfatul și întoarceți-vă imediat la Paris, căci nu veți ajunge în viața la Nissa.

Veți întimpina piedici, pe cari nu le veți putea înlătura nici într'un caz.

Incăpățînându-vă, va fi foarte ușor să vă găsiți moartea.

Aceasta însă ar îndurera profund pe cel care vă dă bunul sfat de acum, întrucât el vă dorește mulți ani, dar nu ca membru al »Excentric-Clubului«.

Percy Stuart reflectă o clipă.

Aceasta nu putea fi decât o încercare de intimidare din partea duşmanului, de care trebuia să se teamă!

Să se teamă? Nu! Surâse ironic. Ştia prea bine, că duşmanul său de moarte e baronetul Mac Hollister.

De aceea, aruncă biletul.

Apoi, îşi spuse: »Nu, dragul meu Hollister! Mâine la ora 1 şi 39 de minute după amiază voiu fi la Nissa. Cu aceasta, misiunea mea va fi îndeplinită«.

Percy crezu că a ajuns la punctul unde râul Yonne se varsă în Sena. Voi să se ţină dealungul malului Yonnei. Dar văzu prea puţin râul, căci maşina sbura înainte.

Se ivi canalul Burgund.

Acest canal leagă râul Yonne cu râul Rhone, deci marea Mediterană cu canalul Mânecei.

Drumul deveni mai anevoios. Dar un vânt uşor, care adia pe lanurile întinse, răcori pe Percy Stuart.

Trecu încă o oră.

Acum, se iviră în faţa lui munţii Coastei de Azur.

Percy parcurgea un drum frumos şi romantic. De ambele părţi ale şoselei se înălţau stânci uriaşe, iar alături cascadele îşi rostogoleau valurile dela înălţime.

Percy Stuart fu foarte atent la curbe, căci acum maşina alerga cu cea mai mare viteză.

Se făcuse seara.

Cerul se înoură.

Pe cer nu se vedea nimic. In zadar Percy Stuart se uita mereu spre bolta cerului, spre a descoperi vre'o stea.

Noaptea era întunecoasă.

Norii grei și amenințători se grupau pe cer. Părea că se apropie o furtună.

Percy Stuart, gândindu-se la urmările furtunii, deveni nervos.

Mașina înainta acum din ce în ce mai anevoios, cu toate că reflectoarele își aruncau lumina pe o distanță mare.

Percy Stuart încleștă cu ambele mâni volanul, pentru a-și ține mașina continuu în mijlocul șoselei.

Avea numai o singură dorință: să iasă mai repede din munți.

Deodată — în timp ce mașina se găsea în plină viteză — Percy Stuart puse mâna pe frână, trăgând-o cu toată forța.

Se cutremurase de groază!

Incă doi-trei metri și ar fi fost pierdut!

Drumul era barat de o sârmă groasă, legată întro două stânci, din dreapta și din stânga drumului. Dar privirea ageră a lui Percy Stuart, observase la timp obstacolul.

La cea mai mică atingere a sârmei, un trunchiu de copac tăiat, s'ar fi prăbușit peste mașină.

Scrâșnind din dinți, Percy Staurt pricepu că piedică i-a fost pusă de un ticălos, care căuta să-i zădărnicească primirea în rândurile »Excentric-Clubului«.

Sări din mașină, pentru a înlătura obstacolul. In acest scop, avea asupra sa uneltele necesare.

Fu nevoit să taie sârma, întrucât era strâns legată de stânci, la ambele capete.

Percy Stuart încercă întâi grosimea sârmii. Apoi, se întoarse la mașină, scoțând un clește și o pilă din lădița cu unelte.

Incepu lucrul.

Munca îl obosea, dar nu voia să piardă nici o secundă.

Fiecare minut era pretios, dar piedica trebuia totuşi înlăturată.

In scurt timp, sârma fu tăiată în două.

Drumul era liber.

Percy Stuart se sui din nou în maşină.

ı se ivi o altă surpriză!

In jurul maşinei se agita o bandă de sălbateci. Voiau să se urce şi ei în maşină.

»Ţigani!« trecu prin mintea lui Percy Stuart.

Şi imediat, revolverul îi străluci în mâni. Cu o săritură sprintenă, fu în fața lor.

»Inapoi! Cine nu ascultă, va fi împuşcat!«

Ţiganii — aproape o duzină la număr — nu răspunseră nimic, dar îşi scoaseră imediat cuțitele, pregătindu-se să se arunce asupra lui Percy Stuart.

Tânărul american trase în plin şase focuri. Răniții scoteau urlete îngrozitoare.

Doi din țigani se prăbuşiseră la pământ. Ceilalți o luară la fugă.

Percy Stuart se urcă repede în automobil.

Işi dădu seamă că atacul fusese pus la cale de un interesat.

Nu-i fu greu să înțeleagă că e tot opera lui Mac Hollister.

Maşina sbură mai departe.

După o jumătate de oră, Percy Stuart lăsa în urmă munții. Un fulger luci pe cer, urmat de o groaznică bubuitură.

III. BENZINĂ CU ORICE PREȚ!

Profitând de lumina fulgerului, Percy Stuart se uită la ceas.

Era ora 8 și un sfert seara.

Pierduse zece minute în munții Coastei de Azur. Asta însemna foarte mult.

Dar el nu-și pierdu speranța.

In trei sferturi de oră va ajunge la Dijon. Acolo, voia să se aprovizioneze cu benzină.

O ploaie torențială se abătu asupra regiunii.

Percy Stuart ar fi fost udat până la piele, dacă n'ar fi avut impermiabilul, prin care nu pătrundea nici o picătură de ploaie.

Din când în când, se uita la ceas. Percy se ținea strict de ruta pe care și-o propusese la plecare. Cu toate acestea, se mai gândea și la alte lucruri.

Mai întăi, se gândi cu amărăciune că, la această oră, călătorii din expresul de Nissa și-au terminat masa în elegantul vagon-restaurant și că se pregătesc să se ducă în cabinele lor din vagonul de dormit.

Două lucruri pe care el nu putea să-și le permită: masa și somnul.

Mașina sbura pe șosea cu o viteză nebună. Se părea că Percy ține să ajungă la Nissa cu mult înaintea expresului.

Gândurile lui se îndreptară apoi spre Londra.

In acel oraș se găsea acum o tânără cu ochi frumoși și strălucitori.

Era Helen Rutherford!

Pentru ca, va trebui să câștige cursa. După ce va soluționa cele 197 de probleme, puse de clubul »Excentric«, va mai avea de îndeplinit încă o misiune, a lui proprie:

Să conducă la altar pe Helen Rutherford, spre a o face fericită pentru toată viața!

Dar împrejurările în cari înainta acum automobilul, îl scoaseră din aceste gânduri. Trebuia să fie atent.

Șoseaua era plină de căruțe, cari plecaseră de cu noapte spre Dijon.

Cele mai multe transportau zarzavaturi, pentru piața orașului.

Percy Stuart ocoli cu dibăcie căruțele și le întrecu pe toate. In sfârșit, se ivi orașul.

Tânărul american răsuflă ușurat când își făcu intrarea în orașul Dijon.

Știa că lângă »Hotelul Englez« se găsește depozitul de benzină. Acolo voia să se oprească.

Străzile orașului erau pustii.

Automobilul le parcurgea cu viteză.

Puținii trecătorii se uitau mirați după acest automobil fantomă.

Mulți își spuneau: »Cum de nu-și rupe ăsta gâtul?«

Percy Stuart nu se sinchisi de privirile uimite ale trecătorilor.

Ajunse la »Hotelul Englez«, din piața Dijonului.

Telegrafiase din timp că va avea nevoie de o cantitate mai mare de benzină, așa că în fața depozitului îl aștepta bidonul. Alături se găseau doi lucrători cu bluze albastre.

Percy Stuart le strigă dela distanță:

»Halo! Repede, repede! Turnați benzina!«

Scoase un bon din buzunar, dând lucrătorilor și câte un bacșiș.

Ei se grăbiră să umple rezervorul cu benzină.

Intre timp, sosi un chelner dela restaurantul hotelului, aducând lui Percy Stuart o gustare frugală, pe care o comandase tot telegrafic.

Percy luă gustarea fără să se dea jos din mașină. Chelnerul aștepta cu tabla în mână.

Bău un păhărel de vin și apoi întrebă pe lucrători: »Gata, șefilor?«

— »Totul e în perfectă ordine!« fu răspunsul.

Percy Stuart porni mai departe. Peste cinci minute părăsise orașul.

Furtuna se liniștise.

După trei sferturi de oră de drum, Percy făcu o constatare, care-l îngrijoră adânc.

Mașina înainta din ce în ce mai încet.

Din bătăile neregulate ale motorului, el pricepu că e ceva în neregulă.

Se gândi care să fie cauza. Motorul nu putea să aibă nici un defect, căci în această privință garantaseră uzinele »Dion și Bouton«, precum și bunul său prieten, directorul Gramont.

Percy Stuart opri mașina și sări jos.

Unde era defectul?

Percy Stuart își frământa creerul. O idee fulgerătoare îi trecu prin minte.

Cauza era benzina. Ii se dăduse benzină amestecată cu apă.

El ridică capacul rezervorului.

Se aplecă apoi asupra rezervorului. Mai întâiu, căută să constate prin miros dacă într'adevăr benzina era amestecată cu apă.

Percy Stuart observă că picăturile de benzină curată pluteau deasupra apei.

Scoase repede un păhărel din buzunar, umplându-l cu lichidul din rezervor. Se dădu un pas înapoi, apropiind apoi de pahar un chibrit aprins.

Lichidul se aprinse imediat, dar apoi se stinse. In păhar rămăseseră resturile de apă.

Percy Stuart era disperat.

»M'au înşelat! Toate piedicile mi le pune Mac Hollister. Ce-i de făcut?«

Deodată, se auzi un semnal de clacson.

Un automobil se apropia în plină viteză.

Prin mintea lui Percy Stuart trecu o idee îndrăzneaţă.

Ca să-şi ajungă ţinta, era gata pentru orice.

Maşina venea dinspre Dijon şi avea desigur rezervorul plin cu benzină.

Automobilul străin n'ar fi putut trece mai departe, căci maşina lui Percy Stuart îi bara drumul.

Şi într'adevăr, automobilul se opri. Percy deschise uşa maşinei.

In automobil se găsea un domn mai în vârstă, elegant îmbrăcat, care era însoţit de o tânără şi frumoasă femee.

— »Fie-vă milă de mine! Dati-mi benzina dv.!« se rugă Percy Stuart.

Domnul în vârstă se încruntă și răspunse violent:

— »Dar ce, ai înebunit! Sau poate ești un tâlhar la drumul mare?«

— »Nu, nu! Dar am absolută nevoie de benzina dv.!«

— »Imposibil! Sunt în voiaj de nuntă și plec cu soția mea la Monte-Carlo. Lasă-mă în pace, sau...«

— »Vă rog din suflet să-mi cedați benzina dv.! Vă veți procura alta, foarte ușor, din altă parte. Aveți doar șoferul la dispoziție, care ar putea să vă aducă benzină din Dijon!«

— »Nu vorbi prostii!« mormăi străinul. »Trebue să mă duc la Monte Carlo cu soția mea«.

Tânăra interveni pentru Percy Stuart.

— »Ascultă«, spuse ea bătrânului, »tânărul pare să fie foarte grăbit. Nu-l refuza!«

Dar bătrânul se supără:

— »Știi prea bine dragă că suntem grăbiți să ajungem la Monte Carlo. E doar luna noastră de miere!«

Percy Stuart își dădu seamă că nu va face nimic cu vorba bună.

Scoase deci revolverul, întinzându-l amenințător spre străin:

— »Dacă nu-mi dai imediat întreaga cantitate de benzină, te împușc!«

Bătrânul sări în sus, înspăimântat și strigând cu glas răgușit:

— »Ajutor! Ajutor! Vrea să mă omoare!«

In cele din urmă însă, fu nevoit să cedeze.

— »Ia benzina!« se tângui el. »Dar te rog să-ți pui revolverul în buzunar. O, Doamne! De abia m'am însurat și iată că mi-e viața în primejdie, tocmai când am obligația de a mă îngriji de soția mea!«

Intre timp, șoferul se dăduse jos din mașină. Percy Stuart îi strecură pe furiș 500 de franci, după care schimbară rezervoarele de benzină. Apoi, Percy se înclină politicos în fața bătrânului, spunându-i:

»Vă rămân adânc îndatorat! Numele meu e Percy Stuart și vă asigur că vă voiu despăgubi pentru paguba ce v'am cauzat-o. Iar dv., stimată doamnă, vă urez o căsnicie fericită!«

După aceasta, Percy Stuart se urcă iarăși în mașina sa, pornind cu o viteză nebună.

El studiase foarte atent harta.

Știa că peste un ceas va ajunge la Chalon. Pentru a recâștiga timpul pierdut, nu-i era permis să se oprească nici un minut în acest oraș.

Un singur lucru ținea să-l controleze la Chalon.

Expresul de Nissa trecea prin acest oraș. Putea deci să constate în ce măsură îi reușise până acum cursa de întrecere.

Mașina alerga cu o viteză fantastică pe șoseaua lungă și fără de sfârșit,

Deodată, Percy Stuart observă lucind în depărtare felinare verzi și roșii. Bănui că acolo e o stație mică.

Dar apropiindu-se, constată că trebue să treacă mai întâi peste un șir de șine. Bariera era deschisă.

Percy Stuart nu încetini viteza automobilului.

Dar când automobilul atinse primele șine, stâlpul barierei din cealaltă parte fu lăsat în jos. Mașina se ciocni puternic de obstacol.

Automobilul se aplecase într'o parte. Percy ținea încleștat volanul. Un cauciuc plesnise.

Percy Stuart avea cauciucuri de rezervă, dar înlocuirea ar fi durat prea mult.

Se uită disperat în jurul său. Tresări de groază! Se lăsase în jos și cel de al doilea stâlp al barierei. Din depărtare, se auzi șuerul strident al unei locomotive. Șinele pe cari se găsea automobilul, vibrau.

La o mică depărtare, apărură felinarele locomotivei. Era expresul de Nissa .

Trenul trecea prin stație. Numai câteva secunde și ar fi sfărămat automobilul.

Fără să-și piardă sângele rece, Percy Stuart dădu drumul motorului. Chiar cu cauciucul plesnit, mașina trebuia să înainteze, căci altfel nenorocirea nu mai putea fi evitată.

Automobilul porni, rupând bariera.

După o secundă, expresul de Nissa, cu ferestrele vagoanelor luminate, trecu ca fulgerul.

IV. PREA TÂRZIU?

Percy Stuart oprise automobilul, spre a înlocui cauciucul. Pentru aceasta, pierdu cinci minute.

Uitându-se la ceas, constată că, până acum, pierduse în total 37 de minute.

Va recâştiga oare timpul piedut? Va reuşi să întreacă expresul?

Sări hotărît în maşină şi îi dădu drumul cu maximum de viteză.

Străbătu oraşe şi sate, fără a opri şi fără a micşora viteza.

Pe la ora patru şi jumătate, începu să se facă ziuă. Trecuse în sfârşit şi această sinistră noapte, pe timpul căreia Percy Stuart avusese de suferit atâtea piedici.

Pe la ora 6 dimineaţa, Percy zări în depărtare turnurile vechiului oraş Avignon, prin care trebuia să treacă.

Nu intenţiona să se oprească acolo nici o clipă. In rezervor avea benzină suficientă pentru tot restul drumului.

La ora 6 şi câteva minute, automobilul intră în Avignon.

Tocmai era pe punctul de a traversa piaţa, când cinci jandarmi, cu armele întinse, îi barară drumul:

— »Stai! Opreşte! Altfel tragem foc!«

Percy Stuart tresări. Opri înfuriat automobilul.

— »Ce vreţi dela mine? Credeţi că sunt un bandit, de mă opriţi în acest fel?« se adresă el violent jandarmilor.

Unul din jandarmi, probabil şeful patrulei, îi spuse:

— »Trebue să mă urmaţi la postul de poliţie! Am primit o telegramă, care vă priveşte!«

— »O telegramă? De unde?«

— »Din Chalon!«

Percy Stuart înţelese imediat de ce este vorba.

— »Ah, vi s'a comunicat despre accidentul de acolo. Dar ce mă priveşte acum acest lucru?«

— »Sunteţi acuzat că aţi sfărâmat bariera drumului de fier. Ne veţi urma la postul de poliţie, ca să vă interogăm!«

— »Aşa? Şi ce se va întâmpla apoi cu mine?«

Jandarmul ridică din umeri:

— »Probabil că veţi fi supus unei amenzi. Dar acum, daţi-vă jos şi urmaţi-ne!«

Percy Stuart reflectă o clipă. Işi dădu seama că, urmând pe jandarmi la comisariat, va pierde cel puţin 2—3 ore, până ce i se va lua interogatoriul.

Asta ar însemna să piardă cursa. Percy Stuart zâmbi. Ii trecuse prin minte o idee salvatoare.

— »Fireşte că vă voi urma. Dar nu pot să las maşina aci, în piaţă, căci n'are cine o păzi. Unul dintre dv. să se urce lângă mine în maşină, ca să mă conducă la comisariat. Cât facem până acolo?«

— »Cel mult şapte minute«, răspunse şeful patrulei. »Merg eu cu dv.«

Percy Stuart îl ajută să se urce în maşină, spunându-i apoi:

— »Aşezaţi-vă comod! Doriţi o ţigară?«

Jandarmul îşi răsuci mustaţa, luând o ţigară din cele oferite de Percy.

— »Mersi, mersi! Şi acum, înainte!«

Percy Stuart făcu un gest afirmativ.

Apoi, dădu drumul maşinei cu cea mai mare viteză.

Două minute mai târziu, părăsise oraşul Avignon, cu toate că jandarmul de lângă el ţipa înfuriat, încercând chiar să sară din maşină.

Percy Stuart nu se sinchisi de loc.

Maşina alerga cu o viteză nebună, aşa că după un sfert de oră, oraşul nu se mai vedea.

In sfârşit, Percy opri automobilul.

— »Fii te rog aşa de amabil şi dă-te jos!«, ordonă el jandarmului.

— »Ce înseamnă asta? Să ştii că...«

— »Nu te opune, dragul meu!« îi răspunse Percy Stuart. »Dă-te imediat jos, dacă nu vrei să te arunc din

mașină! Am pierdut destul timp cu d-ta. Nu sunt dispus să mai stau de vorbă!«

Jandarmul fu nevoit să se conformeze.

Se coborî din mașină, vociferând și amenințând pe Percy Stuart că va trage consecințele.

Percy nu se intimidă însă de aceste amenințări.

Puse motorul în mișcare, îndreptându-se spre sud. Trebuia să ajungă pe drumul cel mai scurt la Nissa.

In fața lui apăru un râu. Percy se ținu de malul râului.

Era râul Durance.

După alte două ceasuri, peisagiul se schimbă.

Apărură grădinele de portocali, cu fructele lor frumoase și aromate. Foile palmierilor împrăștiau o umbră răcoritoare. Intrase în vegetația sudului.

Fără nici o întrerupere, Percy Stuart își continuă cursa, pe drumul spre Nissa.

Dar tânărul sportsmen era neliniștit. Se îndoia dacă va ajunge cu bine la capăt.

Ceasornicul arăta ora 12.

Doamne! Ora 12!

Și de abia trecuse prin Iréjus. Mai trebuia să treacă prin Cannes. Abia apoi, venea Nissa.

Nu mai avea nici o speranță că va parcurge această distanță într'o oră și jumătate.

Se putea considera învins!

Nu-i mai rămăsese decât o singură dorinţă: să-şi salveze onoarea. Fiecare minut pe care-l va mai câştiga, va contribui la succes.

Maşina gonea nebuneşte.

In faţa lui Percy apărură turnurile şi acoperişurile unui oraş mai mare: Cannes!

Când maşina intră în oraş, Percy Stuart se uită la ceas. »Unu şi 15 minute!«

Tresări.

Era imposibil ca să ajungă la Nissa într'o jumătate de oră. La ora 1 şi 37 minute, expresul trebuia să între în gară.

Cursa era pierdută.

Percy Stuart ştia că în gară îl aşteaptă o delegaţie a »Excentric-Clubului«. Vedea parcă surâsurile ironice ale celor din delegaţie, când îi vor spune că expresul a trecut înainte.

Enervat, îşi muşcă buzele.

Cu o viteză fantastică, parcurse distanţa dintre Cannes şi Nissa în 47 de minute.

Când trecu prin oraş, îndreptându-se spre gară, era ora 1 şi 52 de minute.

Clădirea gării se ivi în faţa sa.

Percy Stuart observă la intrare şase domni îmbrăcaţi în negru: delegaţia »Excentric-Clubului«.

Printre ei era şi Mac Hollister.

Spre marea sa mirare, Percy nu observă nici un surâs ironic pe feţele celor din delegaţie.

Erau foarte liniştiţi şi serioşi. Mac Hollister părea chiar deprimat.

Automobilul făcu o curbă elegantă şi se opri în faţa gării.

— »Invins, dar învins în mod onorabil!« îşi spuse Percy Stuart, dându-se jos din maşină. »Am onoare să vă salut, domnilor!«

— »Iar eu am onoare să te felicit!« îi răspunse lordul Dowernon, unul din cei mai simpatici membri ai clubului, strângându-i mâna. »Ai soluţionat admirabil cea de a noua problemă!«

— »Soluţionat? Vă bateţi joc de mine, milord? Expresul de Nissa...«

— »L'ai întrecut!«, îl întrerupse lordul. »Până acum n'a sosit«.

In momentul acesta, se auzi un şuerat de locomotivă.

— »Vine expresul! Ai ajuns aci cu două minute şi 22 de secunde mai înainte. Deci, ai câştigat cursa!«

Percy Stuart rămase uluit de uimire.

— »Dar e imposibil! Sosirea expresului în gara Nissa e la ora 1 şi 37!«

— »Aşa e, dar s'a primit o telegramă din Avignon, prin care se arată că rotile unui vagon au luat foc, din

care cauză a fost nevoie ca vagonul să fie scos din garnitura trenului. S'a produs deci o întârziere«.

Câteva clipe, Percy nu înțelese rostul acestor cuvinte, căci era încă buimăcit de surpriză.

Inchise pentru o secundă ochii.

Când îi redeschise... văzu în fața sa pe Helen Rutherford, care îi oferea un buchet de flori, felicitându-l.

— »Bine ai venit la Nissa!«

Percy Stuart se uită neîncrezător la ea:

— »Miss Helen?!«

— »Da, eu sunt, mister Stuart. Ți se pare de necrezut? Nu te bucuri de loc?«

Percy Stuart îi întinse călduros mâinile.

— »Nici nu-ți pot spune, cât de mult mă bucur. Dar cum ai ajuns la Nissa, miss Helen? De unde ai știut că...«

Helen îl întrerupse:

— »Cum am ajuns la Nissa? Foarte simplu. Aflând din ziare despre cursa ce vei întreprinde și în jurul căreia toate cercurile sportive din lume discută cu aprindere, m'am urcat în expres. Și iată-mă aci!«

Percy Stuart răspunse amabil:

— »Mă bucur nespus de mult că ai ținut să te convingi personal de rezultatul cursei. Acum, pun și mai mult preț pe succesul meu«.

Miss Helen îi ascultă zâmbind cuvintele. Arăta apoi spre buchetul de flori.

— »Crezi că aşi fi venit eu cu flori, dacă m'aş fi îndoit o singura clipă de reuşita d-tale? Nu, mister Stuart. Iţi cunosc prea bine energia, tenacitatea şi curajul. Eram ferm convinsă că vei reuşi şi că vei învinge toate obstacolele. Nu m'am îndoit de loc că succesul va fi de partea d-tale!«

Ochii lui Percy Stuart străluceau de bucurie. Sărută cu drag mâna tinerei fete.

Cei doi tineri petrecură câteva ore împreună.

Spre seară, Percy Stuart primi o scrisoare cu următorul conţinut:

A zecea problemă.

Imediat după deschiderea sezonului, Percy Stuart va pleca la Monte-Carlo şi va juca la ruleta cazinoului.

In termen de 8 zile, va trebui ca Percy Stuart să dea o astfel de lovitură la joc, încât banca să rămână fără nici un ban şi să fie nevoită a întrerupe jocurile pentru două ore.

»Excentric-Club«.

Volumul viitor va fi:

RULETA »CURĂŢATĂ«.

Redactor responsabil : AL. VARVARA